

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 371

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

10 października 2016

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2016/C 371/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2016/C 371/02	Sprawa C-369/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych T-50/06 RENV II i T-69/06 RENV II: Aughinish Alumina Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 5 lipca 2016 r. przez Irlandię	2
2016/C 371/03	Sprawa C-383/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 lipca 2016 r. – Vion Livestock BV/Staatssecretaris van Economische Zaken	3
2016/C 371/04	Sprawa C-397/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Milano (Włochy) w dniu 18 lipca 2016 r. – Acacia Srl przeciwko Fallimento Pneusgarda Srl, Audi AG	4
2016/C 371/05	Sprawa C-398/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 lipca 2016 r. – X BV/Staatssecretaris van Financiën	4
2016/C 371/06	Sprawa C-399/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 lipca 2016 r. – X NV/Staatssecretaris van Financiën	5

PL

2016/C 371/07	Sprawa C-427/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – „Czez Elektro Byłgarija” AD/Jordan Kocew	6
2016/C 371/08	Sprawa C-428/16: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd (Bułgaria) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – „Fronteks Interneszynył” EAD/Emił Janakiew	6
2016/C 371/09	Sprawa C-430/16 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2016 r. w sprawie T-160/13, Bank Mellat/Rada, wniesione w dniu 2 sierpnia 2016 r. przez Bank Mellat . . .	7
Sąd		
2016/C 371/10	Sprawa T-360/16: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2016 r. – Dimos Athinaion/Komisja	9
2016/C 371/11	Sprawa T-370/16: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2016 r. – Anheuser-Busch Inbev i Ampar/Komisja	9
2016/C 371/12	Sprawa T-399/16: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2016 r. – CK Telecoms UK Investments/Komisja	10
2016/C 371/13	Sprawa T-400/16: Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2016 r. – Maximum Play/EUIPO (MAXPLAY) . .	11
2016/C 371/14	Sprawa T-409/16: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2016 r. – Makhlouf/Rada	12
2016/C 371/15	Sprawa T-410/16: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2016 r. – Makhlouf/Rada	13
2016/C 371/16	Sprawa T-417/16: Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2016 r. – Achemos Grupè i Achema/Komisja . .	14
2016/C 371/17	Sprawa T-423/16: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – De Masi/Komisja	15
2016/C 371/18	Sprawa T-430/16: Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – Intercontinental Exchange Holdings/EUIPO (BRENT INDEX)	16
2016/C 371/19	Sprawa T-431/16: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2016 r. – VIMC/Komisja	16
2016/C 371/20	Sprawa T-433/16: Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2016 r. – Pometon/Komisja	17
2016/C 371/21	Sprawa T-436/16: Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2016 r. – AEIM i Kazenas/Komisja	19
2016/C 371/22	Sprawa T-437/16: Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2016 r. – Włochy/Komisja	20
2016/C 371/23	Sprawa T-443/16: Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2016 r. – Włochy/Komisja	21
2016/C 371/24	Sprawa T-446/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 10 sierpnia 2016 r. przez CC od wyroku wydanego w dniu 21 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-9/12 RENV, CC/Parlament	22
2016/C 371/25	Sprawa T-453/16: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2016 r. – Ellinikos Syndemos Epicheiriseon gia ti Diacheirisi ton Diethnon Protypon GS1/EUIPO – 520 Barcode Ellas (520Barcode Hellas)	23
2016/C 371/26	Sprawa T-464/16 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 sierpnia 2016 r. przez HI od wyroku wydanego w dniu 10 czerwca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-133/15, HI/Komisja .	24
2016/C 371/27	Sprawa T-465/16: Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2016 r. – Cotecnica/EUIPO – Visán Industrias Zootécnicas (cotecnica OPTIMA)	25

2016/C 371/28	Sprawa T-466/16: Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2016 r. – NRW. Bank/SRB	25
2016/C 371/29	Sprawa T-468/16: Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2016 r. – Verein Deutsche Sprache/ Komisja Europejska	26
2016/C 371/30	Sprawa T-474/16: Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2016 r. – Société wallonne des aéroports/ Komisja	28
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2016/C 371/31	Sprawa F-39/16: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja	29
2016/C 371/32	Sprawa F-41/16: Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2016 r. – ZZ/ESDZ	29
2016/C 371/33	Sprawa F-42/16: Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2016 r. – ZZ/EBI	30
2016/C 371/34	Sprawa F-43/16: Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja	31
2016/C 371/35	Sprawa F-44/16: Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja	31
2016/C 371/36	Sprawa F-45/16: Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2016 r. – ZZ/EBI	32
2016/C 371/37	Sprawa F-46/16: Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja	32
2016/C 371/38	Sprawa F-47/16: Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja	33
2016/C 371/39	Sprawa F-48/16: Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja	33
2016/C 371/40	Sprawa F-85/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Roest/ Komisja	34
2016/C 371/41	Sprawa F-18/13: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – McMichael/Komisja	34
2016/C 371/42	Sprawa F-19/13: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Boyd/ Komisja	35
2016/C 371/43	Sprawa F-57/13: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Hoeve/ Komisja	35
2016/C 371/44	Sprawa F-70/14: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Cobo Benito/Komisja	35
2016/C 371/45	Sprawa F-128/15: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Marinozzi i Cat/Komisja	35

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2016/C 371/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 364 z 3.10.2016

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 350 z 26.9.2016

Dz.U. C 343 z 19.9.2016

Dz.U. C 335 z 12.9.2016

Dz.U. C 326 z 5.9.2016

Dz.U. C 314 z 29.8.2016

Dz.U. C 305 z 22.8.2016

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 22 kwietnia 2016 r. w sprawach połączonych T-50/06 RENV II i T-69/06 RENV II: Aughinish Alumina Ltd/Komisja Europejska, wniesione w dniu 5 lipca 2016 r. przez Irlandię

(Sprawa C-369/16 P)

(2016/C 371/02)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnoszący odwołanie: Irlandia (przedstawiciele: E. Creedon, T. Joyce, pełnomocnicy, P. McGarry, Senior Counsel)

Druga strona postępowania: Aughinish Alumina Ltd, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji ⁽¹⁾
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Irlandia podnosi cztery zarzuty w uzasadnieniu odwołania:

- a) Wyrok Sądu jest obciążony błędem co do prawa, ponieważ orzeka, iż zasada pewności prawa nie znajduje zastosowania lub że Irlandia i Aughinish Alumina Ltd, nie mogą się na nią powoływać, mimo niedopuszczalnego opóźnienia w wydaniu zaskarżonej decyzji jakiego dopuściła się Komisja.
- b) Sąd naruszył prawo orzekając, że nie miało miejsca naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, mimo iż stwierdził, że opóźnienia w prowadzeniu przez Komisję dochodzenia były nieuzasadnione i niedopuszczalne.
- c) Sąd naruszył prawo orzekając, że rozpatrywana pomoc „odpowiadała programowi pomocowemu” zdefiniowanemu w art. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽²⁾; ponadto Sąd naruszył prawo orzekając, że okres przedawnienia przewidziany w art. 15 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 rozpoczynał każdorazowo bieg od dnia przywozu olejów mineralnych przez Aughinish Alumina Ltd.

- d) Sąd naruszył prawo odmawiając uznania skargi ze względu na fakt, że pomoc mogła zostać zdefiniowana jako istniejąca przed przystąpieniem.

- ⁽¹⁾ 2006/323/WE: Decyzja Komisji z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie zwolnienia z podatku akcyzowego od olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo do produkcji tlenu glinu w regionach Gardanne i Shannon oraz na Sardynii, wprowadzonego odpowiednio przez Francję, Irlandię i Włochy (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 4436) (Dz.U. 2006 L 119, s. 12)
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE, Dz. L 1999, 83, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Niderlandy) w dniu 11 lipca 2016 r. – Vion Livestock BV/Staatssecretaris van Economische Zaken

(Sprawa C-383/16)

(2016/C 371/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vion Livestock BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 4 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań ⁽¹⁾ (rozporządzenie nr 1/2005) w związku z przepisami dotyczącymi dziennika podróży w załączniku II do tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że w przypadku przewozu zwierząt do państwa trzeciego obejmują one dla organizatora przewozu lub opiekuna obowiązek prowadzenia dziennika podróży do miejsca przeznaczenia w tym państwie trzecim?
- 2) Czy art. 5 i 7 rozporządzenia Komisji (UE) nr 817/2010 z dnia 16 września 2010 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do wymagań dotyczących przyznania refundacji wywozowych związanych z dobrostanem żywego bydła w czasie transportu ⁽²⁾ (rozporządzenia nr 817/2010) w związku z art. 4 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że należy żądać zwrotu refundacji wywozowych, jeżeli dziennik podróży nie jest prowadzony do miejsca przeznaczenia w państwie trzecim w tego względu, że przewoźnik wykonał przewidziany w pkt 7 załącznika II do rozporządzenia nr 1/2005 obowiązek przekazania dziennika podróży urzędowemu lekarzowi weterynarii w miejscu wyjścia [z terytorium Unii]?
- 3) Czy art. 5 i 7 rozporządzenia nr 817/2010 w związku z art. 4 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że należy żądać zwrotu refundacji wywozowych, jeżeli eksporter nie może wykazać, że spełnił wymogi rozporządzenia nr 1/2005 w sytuacji, w której lekarz weterynarii nie może sprawdzić w ramach kontroli, które ma przeprowadzić zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 817/2010 w państwie trzecim, czy plan podróży (dziennik podróży) jest zadowalający, tj. czy zastosowano się do przepisów rozporządzenia nr 1/2005, (i w konsekwencji nie może on również potwierdzić, że wynik tej kontroli jest zadowalający) z tego względu, że przewoźnik przekazał dziennik podróży urzędowemu lekarzowi weterynarii w miejscu wyjścia [z terytorium Unii]?

⁽¹⁾ Dz.U. 2005, L 3, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2010, L 245, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte d'appello di Milano (Włochy) w dniu 18 lipca 2016 r. – Acacia Srl przeciwko Fallimento Pneusgarda Srl, Audi AG

(Sprawa C-397/16)

(2016/C 371/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte d'appello di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Acacia Srl

Strona pozwana: Fallimento Pneusgarda Srl, Audi AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy (a) zasady swobody przepływu towarów i swobody świadczenia usług na rynku wewnętrznym; (b) zasada skuteczności europejskich reguł konkurencji i liberalizacji rynku wewnętrznego; (c) zasady skuteczności i jednolitego zastosowania prawa europejskiego wewnątrz Unii Europejskiej; (d) przepisy prawa wtórnego Unii Europejskiej, takie jak dyrektywa 98/71⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 14, art. 1 rozporządzenia nr 461/2010⁽²⁾ oraz regulamin EKG ONZ nr 124, stoją na przeszkodzie takiej wykładni art. 110 rozporządzenia nr 6/2002/WE⁽³⁾, zawierającego klauzulę naprawy, która wyklucza obręcz stanowiącą replikę, wizualnie identyczną jak obręcz oryginalnie montowana na pojeździe przez producenta samochodów, posiadającą homologację na podstawie przywołanego regulaminu EKG ONZ nr 124, z pojęcia części składowej produktu złożonego (samochodu) celem umożliwienia jego naprawy i na przywrócenia mu pierwotnego wyglądu?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie, czy przepisy w przedmiocie własności przemysłowej dotyczące zarejestrowanych wzorów, po wyważeniu interesów, o których mowa w pytaniu pierwszym, stoją na przeszkodzie dla zastosowania klauzuli naprawy w odniesieniu do produktów uzupełniających stanowiących replikę, które mogą być różnie dobrane przez klienta, przy założeniu że klauzula naprawy musi być interpretowana w sposób zawężający i używana z ograniczeniem do części zamiennych w standardowej formie, to znaczy części, których forma została ustalona w sposób zasadniczo niezmienny w odniesieniu do wyglądu zewnętrznego produktu złożonego, z wyłączeniem innych części uznanych za zamienne i które mogą być dowolnie montowane zgodnie z gustem klienta?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr II, jakie środki musi przyjąć producent obręczy będących replikami celem zapewnienia zgodnego z prawem obrotu produktami przeznaczonymi do naprawy i przywracania pierwotnego zewnętrznego wyglądu produktu złożonego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów (Dz.U. L 289, s. 28).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 461/2010 z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze pojazdów silnikowych (Dz.U. L 129, s. 52).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) NR 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz.U. 2002, L 3, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 lipca 2016 r. – X BV/Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-398/16)

(2016/C 371/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: X BV

Druga strona w postępowaniu kasacyjnym: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

Czy art. 43 WE i 48 WE (obecnie 49 TFUE i 54 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego spółce dominującej z siedzibą w państwie członkowskim odmawia się odliczania odsetek w odniesieniu do pożyczki związanej z wkładem kapitałowym do spółki zależnej z siedzibą w innym państwie członkowskim, podczas gdy można by skorzystać z tego odliczenia, gdyby wymieniona spółka zależna została włączona do jednego podmiotu podatkowego – z cechami niderlandzkiego podmiotu podatkowego – ze wspomnianą spółką dominującą, ponieważ wówczas skutek konsolidacji nie byłby rozpoznawalny związek z takim wkładem kapitałowym?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 18 lipca 2016 r. – X NV/Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-399/16)

(2016/C 371/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: X N.V.

Strona przeciwna w postępowaniu kasacyjnym: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 i 48 WE (obecnie art. 49 i 54 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, na podstawie których spółka dominująca z siedzibą w państwie członkowskim w odniesieniu do kwoty, którą zainwestowała w spółkę zależną z siedzibą w innym państwie członkowskim, nie może uwzględnić straty wynikającej z różnicy kursowej, podczas gdy mogłaby to uczynić, gdyby ww. spółka zależna została włączona do podmiotu podatkowego – spełniającego cechy niderlandzkiego podmiotu podatkowego – z tą spółką dominującą mającą siedzibę w pierwszym państwie członkowskim, co należy uzasadnić konsolidacją w ramach podmiotu podatkowego?
 - 2) W razie udzielenia na pytanie 1 odpowiedzi twierdzącej: czy w tym wypadku można albo należy przy obliczaniu straty wynikającej z różnic kursowych wyjść z założenia, że również (jedna albo kilka) z zainteresowanych spółek dominujących poprzez – za pośrednictwem tej spółki zależnej – posiadanie udziałów w pośrednich i bezpośrednich spółkach zależnych z siedzibą w Unii Europejskiej zostałyby włączone do jednego podmiotu podatkowego?
 - 3) W razie udzielenia na pytanie 1 odpowiedzi twierdzącej: czy w tym wypadku uwzględnieniu podlegają jedynie straty będące konsekwencją różnic kursowych, które uwydatniły się przy włączeniu do podmiotu podatkowego spółki dominującej w okresie objętym sporem, czy uwzględnieniu podlegają również wyniki kursowe, które uzewnętrznili się we wcześniejszych latach?
-

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – „Czez Elektro Byłgarija” AD/Jordan Kocew**

(Sprawa C-427/16)

(2016/C 371/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca w postępowaniu nakazowym: „Czez Elektro Byłgarija” AD

Dłużnik: Jordan Kocew

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 ust. 1 TFUE (zakaz zapobiegania, ograniczania lub zakłócania konkurencji) jest niezgodny z art. 36 ust. 2 Zakon za advokaturata (ustawy o advokaturze), zgodnie z którym związek przedsiębiorstw wykonujących wolny zawód [Wisszija advokatski sywet (naczelna rada advokacka)] ma na podstawie przyznanej przez państwo właściwości uprawnienie dyskrecjonalne umożliwiające uprzednie określanie minimalnych wysokości cen świadczonych przez te przedsiębiorstwa usług (wynagrodzeń advokatów)?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 1, czy art. 78 ust. 5 in fine Graždanski procesualen kodeks (kodeksu postępowania cywilnego) – w części, w jakiej przepis ten nie dopuszcza obniżenia wynagrodzenia advokata poniżej określonej minimalnej wysokości – jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 1, czy art. 132 pkt 5 Zakon za advokaturata (mając na względzie stosowanie art. 136 ust. 1 Zakon za advokaturata) jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 4) Czy art. 56 ust. 1 TFUE (zakaz ograniczania swobodnego świadczenia usług) jest niezgodny z art. 36 ust. 2 Zakon za advokaturata?
- 5) Czy art. 78 ust. 8 Graždanski procesualen kodeks jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 6) Czy art. 78 ust. 8 Graždanski procesualen kodeks jest niezgodny z dyrektywą 77/249/EWG ⁽¹⁾ (mając na względzie prawo osób reprezentowanych przez doradcę prawnego do dochodzenia wynagrodzenia advokata)?
- 7) Czy niezgodny z dyrektywą 2006/112/WE ⁽²⁾ jest § 2a dopyłnitełni razporedbi na naredba № 1 ot 09.07.2004 g. za minimalnite razmeri na advokatskite wyznagraždenija (przepisów uzupełniających do rozporządzenia nr 1 z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie minimalnych stawek wynagrodzeń advokatów), w którym dopuszczono uznanie VAT za część ceny usługi świadczonej w ramach wykonywania wolnego zawodu (w odniesieniu do włączenia VAT jako części należnego honorarium advokata)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mająca na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, Dz.U. L 78, s. 17.

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski rajonen syd
(Bułgaria) w dniu 1 sierpnia 2016 r. – „Fronteks Interneszynył” EAD/Emił Janakiew**

(Sprawa C-428/16)

(2016/C 371/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski rajonen syd

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca w postępowaniu nakazowym: „Fronteks Interneszynyl” EAD

Dłużnik: Emił Janakiew

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 ust. 1 TFUE (zakaz zapobiegania, ograniczania lub zakłócania konkurencji) jest niezgodny z art. 36 ust. 2 Zakon za advokaturata (ustawy o advokaturze), zgodnie z którym związek przedsiębiorstw wykonujących wolny zawód [Wisszija advokatski sywet (naczelna rada advokacka)] ma na podstawie przyznanej przez państwo właściwości uprawnienie dyskrecjonalne umożliwiające uprzednie określanie minimalnych wysokości cen świadczonych przez te przedsiębiorstwa usług (wynagrodzeń advokatów)?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 1, czy art. 78 ust. 5 in fine Graždanski procesualen kodeks (kodeksu postępowania cywilnego) – w części, w jakiej przepis ten nie dopuszcza obniżenia wynagrodzenia advokata poniżej określonej minimalnej wysokości – jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 1, czy art. 132 pkt 5 Zakon za advokaturata (mając na względzie stosowanie art. 136 ust. 1 Zakon za advokaturata) jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 4) Czy art. 56 ust. 1 TFUE (zakaz ograniczania swobodnego świadczenia usług) jest niezgodny z art. 36 ust. 2 Zakon za advokaturata?
- 5) Czy art. 78 ust. 8 Graždanski procesualen kodeks jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 6) Czy art. 78 ust. 8 Graždanski procesualen kodeks jest niezgodny z dyrektywą 77/249/EWG ⁽¹⁾ (mając na względzie prawo osób reprezentowanych przez doradcę prawnego do dochodzenia wynagrodzenia advokata)?
- 7) Czy niezgodny z dyrektywą 2006/112/WE ⁽²⁾ jest § 2a dopyłnitelni razporedbi na naredba № 1 ot 09.07.2004 g. za minimalnite razmeri na advokatskite wyznagraždenija (przepisów uzupełniających do rozporządzenia nr 1 z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie minimalnych stawek wynagrodzeń advokatów), w którym dopuszczono uznanie VAT za część ceny usługi świadczonej w ramach wykonywania wolnego zawodu (w odniesieniu do włączenia VAT jako części należnego honorarium advokata)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mająca na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, Dz.U. L 78, s. 17.

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2016 r. w sprawie T-160/13, Bank Mellat/Rada, wniesione w dniu 2 sierpnia 2016 r. przez Bank Mellat

(Sprawa C-430/16 P)

(2016/C 371/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Mellat (przedstawiciele: S. Zaiwalla P. Reddy, Z. Burbeza, Solicitors, M. Brindle QC, R. Blakeley i J. MacLeod, Barristers)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia 1263 ⁽¹⁾ w całości lub w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do strony skarżącej;
- stwierdzenie niemożności stosowania wobec strony skarżącej art. 1 pkt 6 decyzji 2012/635/WPZiB ⁽²⁾; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przez Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wnoszący dowołanie, Bank Mellat (zwany dalej „Bankiem”), wnosi odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie T-160/13, Bank Mellat/Rada, EU:T:2016:331 (zwanego dalej „wyrokiem”). W skrócie Bank twierdzi, że Sąd popełnił błąd poprzez oddalenie jego skargi o stwierdzenie nieważności lub niemożności stosowania wobec Banku poszczególnych środków stanowiących nałożone na Bank „embargo finansowe”, a w szczególności:
 - (1) art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012.
 - (2) art. 1 pkt 6 decyzji 2012/635/WPZiB.
2. W szczególności Bank podniósł w odwołaniu trzy zarzuty dotyczące naruszeń prawa popełnionych przez Sąd przy ocenie istoty jego skargi:
 - (1) Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu wymogu „niezbędności” zawartego w art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) (zarzut pierwszy);
 - (2) Sąd popełnił błąd poprzez stwierdzenie, że embargo finansowe było proporcjonalne, co spowodowało szereg dalszych konkretnych naruszeń prawa (zarzut drugi);
 - (3) Sąd popełnił błąd poprzez stwierdzenie, że embargo finansowe było zgodne z innymi zasadami ogólnymi prawa Unii Europejskiej (zarzut trzeci).
3. Bank podniósł także dwa szerokie zarzuty dotyczące naruszeń prawa przez Sąd przy ocenie dopuszczalności części skargi Banku:
 - (1) Sąd w sposób nieprawidłowy rozdzielił elementy embargo finansowego i uznał w odniesieniu do nich skargę Banku za niedopuszczalną (zarzut czwarty);
 - (2) Sąd popełnił błąd poprzez stwierdzenie w szczególności, że zgodnie z art. 275 TFUE nie był właściwy do orzekania w przedmiocie zarzutów podniesionych przez Bank w odniesieniu do art. 1 pkt 6 decyzji 2012/635/WPZiB (zarzut piąty).
4. W konsekwencji Bank wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku i uwzględnienie jego żądań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2012 L 356, s. 34).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2012 L 282, s. 58).

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2016 r. – Dimos Athinaion/Komisja

(Sprawa T-360/16)

(2016/C 371/10)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Dimos Athinaion (Gmina Ateny) (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat G. Georgakarakos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) ⁽¹⁾ oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu art. 191 TFUE, który określa cele polityki Unii w dziedzinie środowiska.
2. Zarzut drugi opiera się na naruszeniu art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który ustanawia prawo do wysokiego poziomu ochrony środowiska.
3. Zarzut trzeci opiera się na naruszeniu art. 15 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, L 109, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2007, L 171, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2016 r. – Anheuser-Busch Inbev i Ampar/Komisja

(Sprawa T-370/16)

(2016/C 371/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Anheuser-Busch Inbev (Bruksela, Belgia) i Ampar (Leuven, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. von Bonin, O. Brouwer i A. Haelterman)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie systemu pomocy państwa SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) – zwolnienie z opodatkowania nadmiernych zysków;
- obciążenie Komisji, na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem, kosztami postępowania włącznie z kosztami ewentualnych interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie istnienia środka pomocy i uznanie go za system pomocy w rozumieniu art. 1 lit. d) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
2. Komisja naruszyła prawo i w niewłaściwy sposób zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie, że belgijski system decyzji podatkowych dotyczących nadmiernych zysków stanowi środek pomocy państwa.
3. Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, naruszyła zasadę legalności jak również art. 16 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2015/1589 poprzez przyjęcie, że beneficjentami utrzymywanego środka pomocy są koncerny.
4. Komisja naruszyła zasady pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2016 r. – CK Telecoms UK Investments/Komisja

(Sprawa T-399/16)

(2016/C 371/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CK Telecoms UK Investments Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci T. Wessely i O. Brouwer, a także A.Woods, J. Aitken i M. Davies, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 11 maja 2016 r., C (2016) 2796 w sprawie COMP/M. 7612 – Hutchison 3G UK Investments Limited/Telefónica (Europe plc), notyfikowanej Hutchison w dniu 13 maja 2016 r., stwierdzającej, że nabycie spółki Telefónica Europe plc planowane przez spółkę Hutchison jest niezgodne z rynkiem wewnętrznym i porozumieniem EOG zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami dotyczącymi ewentualnej interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywiste błędy w ocenie i naruszyła istotne wymogi formalne przy dokonywaniu wykładni i stosowaniu prawnego kryterium oceny nieskoordynowanych skutków horyzontalnych na detalicznym rynku ruchomych usług telekomunikacyjnych w Zjednoczonym Królestwie. W szczególności Komisja popełniła błąd, uznając skarżącą za „ważną siłę konkurencyjną” i oceniając bliskość stosunku konkurencji. Komisja popełniła również oczywiste błędy w ocenie przy analizie przewidywanych skutków cenowych i prawdopodobnych skutków podmiotu powstałego w wyniku koncentracji.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie i przeinaczenia dowodów w odniesieniu do analizy alternatywnego scenariusza. W szczególności Komisja nie oceniła należyte przepustowości sieci Hutchison w stosunku do sieci jej konkurentów i niesłusznie oparła się na rzekomej zdolności Hutchison do podjęcia inicjatyw „zarządzania popytem”, takich jak wzrost cen, aby uzasadnić nieuwzględnienie dowodu przedstawionego przez Hutchison w odniesieniu do przyszłej przepustowości sieci.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędów co do okoliczności faktycznych, naruszeń prawa, oczywistych błędów w ocenie i naruszeń podstawowych wymogów formalnych w odniesieniu do nieskoordynowanych skutków horyzontalnych wynikających ze wspólnego korzystania z sieci. W szczególności Komisja popełniła błąd, co się tyczy jej nowych propozycji dotyczących potrzeby i zakresu „dopasowania” między konkurentami w umowach o podziale sieci. Ponadto Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywiste błędy w ocenie, opierając swoje wnioski raczej na potencjalnej szkodzie wyrządzonej konkurentom podmiotu powstałego w wyniku koncentracji niż na naruszeniu konkurencji. Komisja popełniła dalsze błędy, odrzucając zobowiązania zaproponowane przez Hutchison, które całkowicie rozwiązałyby problemy związane ze wspólnym korzystaniem z sieci.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistych błędów w ocenie, naruszeń prawa i naruszeń podstawowych wymogów formalnych w odniesieniu do nieskoordynowanych skutków horyzontalnych powstających na hurtowym rynku dostępu i rozpoczynania połączeń w publicznych sieciach ruchomych w Zjednoczonym Królestwie. W szczególności Komisja popełniła błąd, stwierdzając, że Hutchison stanowi „ważną siłę konkurencyjną” na rynku hurtowym pomimo posiadania bardzo małego udziału w rynku (poniżej 3%), i opierając swoje wnioski na opiniach stron trzecich zamiast przeprowadzić własną analizę.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszeń prawa, oczywistych błędów w ocenie, braku uzasadnienia i naruszenia podstawowych wymogów formalnych w odniesieniu do oceny zobowiązań zaproponowanych przez Hutchison w związku z obawami dotyczącymi detalicznego i hurtowego rynku telekomunikacji ruchomej w Zjednoczonym Królestwie. W szczególności Komisja niesłusznie sprzeciwiła się proponowanym zobowiązaniom, twierdząc, że ich wykonanie jest niepewne. Komisja w sposób oczywiście błędny oceniła zdolność nowego i silnego konkurenta do skutecznego konkurowania w oparciu o zaproponowane zobowiązania. Komisja popełniła błąd przy dokonywaniu oceny ogólnej przydatności zaproponowanych zobowiązań do zrównoważenia ograniczenia konkurencji zarzucanego w decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2016 r. – Maximum Play/EUIPO (MAXPLAY)

(Sprawa T-400/16)

(2016/C 371/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Maximum Play, Inc. (San Francisco, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Graf)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MAXPLAY” – zgłoszenie nr 14 047 963

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 maja 2016 r. w sprawie R 2273/2015-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;
- Nieuwzględnienie w sposób prawidłowy wcześniejszego unijnego znaku towarowego oraz krajowych rejestracji i zgłoszeń.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2016 r. – Makhoul/Rada

(Sprawa T-409/16)

(2016/C 371/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ehab Makhoul (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie jej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji 2016/850/WPZiB z dnia 27 maja 2016 r. i wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych, w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-410/16, Makhoul/Rada, lub do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2016 r. – Makhoul/Rada**(Sprawa T-410/16)**

(2016/C 371/15)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Rami Makhoul (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie jej skargi za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji, stwierdzenie nieważności decyzji 2016/850/WPZiB z dnia 27 maja 2016 r. i wydanych w jej następstwie aktów wykonawczych, w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i do skutecznej ochrony sądowej, przewidzianego w art. 6 i 13 europejskiej Konwencji ochrony praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), w art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), a także w art. 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie przedstawione przez Radę nie spełnia ciężącego na instytucjach Unii Europejskiej obowiązku przewidzianego w art. 6 EKPC, w art. 296 TFUE, a także w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jaki Rada popełniła w związku z zaangażowaniem strony skarżącej w finansowanie reżimu syryjskiego.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieuzasadnionego i nieproporcjonalnego ograniczenia przez zaskarżone środki praw podstawowych strony skarżącej, a w szczególności jej prawa własności przewidzianego w art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do EKPC i w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także jej prawa do reputacji przewidzianego w art. 8 i 10 ust. 2 EKPC, zasady domniemania niewinności przewidzianej w art. 6 EKPC i w art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jej wolności wyrażania opinii, przewidzianej w art. 10 EKPC, a także jej prawa do swobodnego poruszania się, przewidzianego w art. 2 ust. 2 protokołu nr 4 do EKPC.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia wytycznych Rady z dnia 2 grudnia 2005 r. w sprawie stosowania i oceniania środków ograniczających (sankcji) w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej (dokument Rady 15114/05 z dnia 2 grudnia 2005 r.).

Skarga wniesiona w dniu 28 lipca 2016 r. – Achemos Grupė i Achema/Komisja**(Sprawa T-417/16)**

(2016/C 371/16)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Achemos Grupė UAB (Wilno, Litwa) i Achema AB (Jonava, Litwa) (przedstawiciele: R. Martens i C. Maczkovics, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 7884 final z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.36740 (2013/NN) przyznanej przez Litwę na rzecz Klaipėdos Nafta – Terminal LNG (Dz.U. 2016, C 161, s. 1);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia reguł proceduralnych zawartych w art. 108 ust. 2 TFUE i w art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 2015/1589⁽¹⁾ oraz zasady dobrej administracji, ponieważ pomimo poważnych trudności związanych z oceną zgodności rozpatrywanych środków pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym Komisja oparła się jedynie na wstępnym badaniu środków pomocy państwa, podczas gdy w świetle tych poważnych trudności Komisja miała obowiązek wszcząć postępowanie na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 6 rozporządzenia 2015/1589.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, ponieważ Komisja nie zastosowała prawidłowo kryterium oceny wskazanego w motywie 135 zaskarżonej decyzji, podczas gdy:
 - po pierwsze, jeśli chodzi o odpowiedni i niezbędny charakter środków, Komisja powinna była ocenić te środki konkretnie i zbadać, czy istniały inne lepiej ukierunkowane instrumenty;
 - po drugie, Komisja powinna była stwierdzić brak skutku w postaci zachęty, ponieważ Klaipėdos Nafta jest zobowiązana z mocy prawa do rozwoju terminalu LNG;
 - po trzecie, Komisja powinna była ocenić, czy wielkość subsydiowanego terminalu LNG była proporcjonalna to zamierzonych celów i nie prowadziła do powstania nadmiernych zdolności produkcyjnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 106 ust. 2 TFUE, zasad ramowych UOIG⁽²⁾ oraz ogólnych zasad takich jak zasady równego traktowania i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jak również zasad dotyczących udzielania zamówień publicznych zawartych w dyrektywie 2004/18⁽³⁾ oraz art. 14 dyrektywy 2004/18, ponieważ Komisja nieprawidłowo zastosowała zasady ramowe UOIG, zgadzając się, by projekt został bezpośrednio powierzony Klaipėdos Nafta na okres 55 lat wraz z zyskami odpowiadającymi wewnętrznej stopie zwrotu projektu, podczas gdy:
 - po pierwsze, okres powierzenia powinien zostać uzasadniony w świetle obiektywnych kryteriów i nie przekraczać okresu wymaganego do amortyzacji (finansowej) głównych aktywów niezbędnych do świadczenia UOIG;

- po drugie, wyznaczenie Klaipedos Nafta nie mogło zostać wyłączone spod stosowania zasad dotyczących udzielania zamówień publicznych w oparciu o względy ochrony podstawowych interesów (związanych z bezpieczeństwem) w rozumieniu art. 14 dyrektywy 2004/18, ponieważ alternatywne środki, które mają mniej restrykcyjny charakter niż bezpośrednie udzielenie zamówienia, są możliwe do zastosowania w niniejszej sprawie;
- po trzecie, zważywszy na poziom ryzyka ponoszonego przez Klaipedos Nafta, zyski tego przedsiębiorstwa winny zostać ograniczone do odpowiedniej stopy swap (w miarę możliwości ponownie ustalonej celem uwzględnienia terminu płatności) powiększonej o dodatkowe 100 punktów bazowych.

- (¹) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).
- (²) Komunikat Komisji – Zasady ramowe Unii Europejskiej dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011) (Dz.U. 2012, C 8, s. 15) (zwane dalej „zasadami ramowymi UOIG”).
- (³) Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – De Masi/Komisja

(Sprawa T-423/16)

(2016/C 371/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fabio De Masi (Belgia) (przedstawiciel: prof. A. Fischer-Lescano)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie wniosku o dostęp do dokumentów grupy Code of Conduct;
- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 13 lipca 2016 r. w sprawie wniosku o dostęp do dokumentów grupy Code of Conduct;
- obciążenie pozwanej zgodnie z art. 87 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami sprawy i kosztami ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹)

- Skarżący twierdzi, że decyzje pozwanej z dnia 20 maja 2016 r. i 13 lipca 2016 r. naruszają przewidziane we wspomnianym przepisie prawo do odpowiedniego rozpatrzenia wniosku potwierdzającego.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 15 ust. 3 TFUE w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

Skarżący twierdzi ponadto, że całkowita odmowa dostępu do dokumentów dotyczących utworzonej przez Radę Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) narusza jeszcze jego prawo do zapoznania się z tymi dokumentami, zagwarantowane w wyżej wymienionych przepisach.

Skarżący podnosi w tym kontekście, że wyjątki od wymogu przejrzystości, które przewiduje art. 4 ust. 3 i ust. 1 lit. a) tiret czwarte rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, nie mają zastosowania w niniejszym wypadku.

Poza tym występują braki w uzasadnieniu i w wyważeniu interesów oraz istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2016 r. – Intercontinental Exchange Holdings/EUIPO (BRENT INDEX)

(Sprawa T-430/16)

(2016/C 371/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Intercontinental Exchange Holdings, Inc. (Atlanta, Georgia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Heusler)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „BRENT INDEX” – zgłoszenie nr 14 284 947

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie R 8/2016-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2016 r. – VIMC/Komisja

(Sprawa T-431/16)

(2016/C 371/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: VIMC – Vienna International Medical Clinic GmbH (Kulmbach, Niemcy) (przedstawiciele: R. Bramerdorfer, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 maja 2016 r. (sprawa AT.40231 – VIMC/WK&FGB) oraz
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w ramach niniejszej skargi występuje z żądaniem stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2016) 3351 final z dnia 27 maja 2016 r., mocą której odrzucono skargę administracyjną na podstawie art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi jeden zarzut, w drodze którego utrzymuje przekroczenie uprawnień dyskrejonalnych.

W tym kontekście skarżąca utrzymuje, że kwestia zastosowania art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 nie jest objęta pełną swobodą uznania Komisji. Instytucja ta musi raczej uwzględnić szczególne okoliczności indywidualnego przypadku i nie może na podstawie tego przepisu odrzucić, bez głębszego uzasadnienia, argumentu będącego już przedmiotem analizy organu państwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2016 r. – Pometon/Komisja

(Sprawa T-433/16)

(2016/C 371/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Pometon SpA (Martellago, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci E. Fabrizio, V. Veneziano i A. Molinaro)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania subsydiarnego, uchylenie lub obniżenie kary nałożonej na Pometon;
- nakazanie pozwanej zwrotu kwot ewentualnie wpłaconych przez skarżącą w oczekiwaniu na zakończenie postępowania, w ramach wykonania zaskarżonej decyzji, a także zwrotu wszelkich innych kosztów poniesionych przez skarżącą w ramach wykonania wspomnianej zaskarżonej decyzji;
- w każdym wypadku, obciążenie pozwanej kosztami postępowania oraz innych kosztów i opłat związanych z niniejszym postępowaniem, poniesionych przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga skierowana jest przeciwko decyzji Komisji z dnia 25 maja 2016 r. C(2016) 3121 final (sprawa AT.39792 – Steel abrasives), dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady bezstronności postępowania, zasady domniemania niewinności i prawa do obrony poprzez przypisanie określonych zachowań Pometon przez pozwaną w decyzji C(2014) 2074 final z dnia 2 kwietnia 2014 r. (decyzji w sprawie transakcji), wydanej w stosunku do Ervin Industries Inc. i Ervin Amasteel, Wino SA e WHA Holding SAS, Metalltechnik Schmidt GmbH & Co. KG e Eisenwerk Würth GmbH (zwanych dalej „stronami”), i wobec tego wydanie zaskarżonej decyzji bez możliwości oceny spokojnie i bez żadnych uwarunkowań stanowiska Pometon i argumentów poniesionych przez nią na swoją obronę.

— W decyzji w sprawie transakcji – a zatem zanim Pometon miała możliwość obrony – Komisja wyraźnie przypisała skarżącej takie samo zachowanie, jakie przypisała pozostałym stronom, którym zostało następnie przypisane, również w decyzji w sprawie transakcji i właśnie z powodu wspomnianego zachowania, określone naruszenie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG. Nieuchronnie i nieodwracalnie zmniejszyło to zdolność Komisji do dokonania bezstronnej oceny w stosunku do skarżącej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia i błędnego zastosowania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, braków i sprzeczności w uzasadnieniu, naruszenia prawa do obrony i zasady ciężaru dowodu poprzez zarzucenie skarżącej przez pozwaną, bez dowodów, uczestnictwa w rzekomym kartelu, w którym skarżąca w rzeczywistości nie uczestniczyła.

— Zdaniem skarżącej Komisja oparła swoje twierdzenia na dowodach niedokładnych, sprzecznych i budzących wątpliwości interpretacyjne, niewystarczających, aby wykazać uczestnictwo Pometon w domniemanym naruszeniu.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia i błędnego zastosowania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, błędów w ocenie, braku dochodzenia i oczywistej nielogiczności, ze względu na przyjęcie przez pozwaną, że celem zachowania przypisywanego Pometon było ograniczenie konkurencji.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia i błędnego zastosowania art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, braku uzasadnienia i dochodzenia, naruszenia ciężaru dowodu w odniesieniu do czasu trwania rzekomego uczestnictwa skarżącej w domniemanym naruszeniu i w konsekwencji naruszenia art. 23 ust. 2 i art. 25 ust. 5 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, naruszenia zasady pewności prawa, ponieważ Komisja nałożyła karę pieniężną na skarżącą pomimo nastąpienia przedawnienia.

— Dniem zakończenia rzekomego uczestnictwa Pometon w domniemanym naruszeniu przypisywanego jej w zaskarżonej decyzji nie może, zdaniem skarżącej, z pewnością być data wskazana przez Komisję, lecz co najwyżej data o wiele wcześniejsza, tak iż możliwość nałożenia grzywny powinna zostać uznana za przedawnioną.

5. Zarzut piąty dotyczący zupełnego braku uzasadnienia, naruszenia zasad proporcjonalności, równego traktowania przy określaniu kwoty grzywny, jeśli chodzi o zmianę kwoty podstawowej zgodnie z pkt 37 Wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003.

— Zdaniem skarżącej Komisja posłużyła się art. 37 wspomnianych wytycznych w sposób oczywiście dyskryminujący, stosując w przypadku Pometon obniżenie kary znacznie mniejsze niż w przypadku pozostałych stron.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG) Dz.U. L 1 z 4.1.2003.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2016 r. – AEIM i Kazenas/Komisja**(Sprawa T-436/16)**

(2016/C 371/21)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Application électronique industrielle moderne (AEIM) (Algrange, Francja), Philippe Kazenas (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: B. Wizel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zapłaty kwoty 536 912 EUR odpowiadającej stratom finansowym poniesionym w ramach utopionych inwestycji na wizyty przed postępowaniami w sprawie udzielenia zamówień publicznych, które zostały przeprowadzone w oszukańczy sposób;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zapłaty kwoty 2 092 650 EUR odpowiadającej utraconemu zyskowi w ramach zamówień publicznych, które skarżąca mogła otrzymać, gdyby zostały one udzielone w sposób uczciwy i wolny od korupcji;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zwrotu kwoty 85 000 EUR tytułem kosztów i wynagrodzenia adwokata, które skarżąca musiała pokryć celem zapewnienia swej obrony z uwagi na fakt skorumpowania urzędnika unijnego;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zapłaty kwoty 150 000 EUR tytułem naprawienia krzywdy;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zapłaty odsetek wyrównawczych od wszystkich tych kwot od grudnia 2005 r., który stanowi koniec okresu naruszenia;
- zasądzenie od pozwanej na rzecz skarżącej zwrotu kosztów i wynagrodzenia adwokata, poniesionych w niniejszym postępowaniu i odpowiadających kwocie 75 000 EUR;
- zasądzenie od pozwanej zapłaty odsetek za zwłokę od dnia ogłoszenia wyroku;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wskazują na niezgodnie z prawem zachowanie urzędnika Komisji Europejskiej przy udzielaniu zamówień publicznych, które wyrządziło skarżącym poważne szkody pozostające w bezpośrednim związku z tym zachowaniem, w związku z czym wnoszą one o ich naprawienie.

Skarżące uważają, że spełnione są trzy przesłanki warunkujące możliwość powołania się na odpowiedzialność pozaumowną Unii Europejskiej, mianowicie niezgodne z prawem zachowanie instytucji lub jednego z członków jej personelu, rzeczywista szkoda oraz związek przyczynowy między zachowaniem tego członka personelu a podnoszonymi szkodami.

W niniejszej sprawie podnoszą one, że fakt skorumpowania urzędnika unijnego w ramach procedury udzielania zamówień publicznych stanowi wystarczająco istotne naruszenie zasad równego traktowania i przejrzystości, których instytucja zamawiająca musi przestrzegać w kontekście postępowań o udzielenie zamówień publicznych w stosunku do wszystkich oferentów.

Skarżące uważają, iż udzielenie w oszukańczy sposób wspomnianych zamówień publicznych wyrządziło faktyczną szkodę spółce AEIM, która otrzymała jedynie umowy dotyczące państw uważanych za niebezpieczne, których nie chcieli dwaj pozostali skorumpowani oferenci; gdyby wszystkie zamówienia zostały udzielone w sposób wolny od korupcji, wspomniana spółka, która jako jedyna złożyła uczciwą ofertę, mogłaby je otrzymać.

Skarżące powołują się na zasadę dobrej administracji Komisji, która dopuściła się w niniejszej sprawie poważnych nieprawidłowości, oraz na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, która obejmuje każdy podmiot gospodarczy, w którym instytucja wzbudziła uzasadnione nadzieje.

Skarżące uważają też, że poza szkodami w wymiarze finansowym doznały również krzywdy, w szczególności wskutek naruszenia ich dobrego imienia oraz konieczności obrony przez oskarżeniami, które okazały się nieprawdziwe i zmyślone.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2016 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-437/16)

(2016/C 371/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włosa (przedstawiciel: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/322/16 mającym na celu utworzenie listy rezerwy kadrowej 86 stanowisk na potrzeby obsadzenia wolnych stanowisk administratorów (AD 5 i 7) w obszarze audytu, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 12 maja 2016 r., nr C 171 A;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 263, 264 i 266 TFUE

- Zdaniem skarżącej, Komisja naruszyła moc wiążącą wyroku Trybunału w sprawie C-566/10 P stwierdzającego, że ogłoszenia o konkursie wskazujące wyłącznie angielski, francuski i niemiecki jako języki, które kandydaci w konkursach otwartych Unii mogą wskazać jako drugi język, są niezgodne z prawem.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 342 TFEU oraz art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 określającego system językowy Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz. U. 1958, 17, s. 385).

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wskazanie tylko trzech języków dopuszczalnych jako drugi język kandydatów w konkursach otwartych Unii, Komisja w praktyce narzuciła nowe uregulowanie określające system językowy instytucji, naruszając w ten sposób wyłączną właściwość Rady w tej dziedzinie.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 12 WE i art. 18 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 3 TUE, art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników.

- Skarżąca podnosi w tym względzie, że wprowadzone przez Komisję ograniczenie językowe jest dyskryminujące, ponieważ przytoczone przepisy zakazują narzucania obywatelom europejskim i urzędnikom instytucji europejskich ograniczeń językowych, które nie są przewidziane w sposób ogólny i obiektywny przez regulaminy wewnętrzne instytucji, o których mowa w art. 6 rozporządzenia nr 1/58 i które dotychczas nie zostały wydane, a także zakazują ustanawiania takich ograniczeń, o ile nie wynika to z konkretnego i uzasadnionego interesu służby.

4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 6 ust. 3 UE w części, w jakiej ustanawia on zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań jako prawo podstawowe wynikające ze wspólnych tradycji konstytucjonalnych państw członkowskich.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja naruszyła oczekiwania obywateli dotyczące możliwości wyboru jako drugiego języka dowolnego spośród języków Unii, zgodnie z tym, tak jak było to zawsze praktykowane do 2007 r. i co zostało autorytatywnie potwierdzone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-566/10 P.
5. Zarzut piąty dotyczy nadużycia władzy i naruszenia norm materialnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursach (w szczególności art. 1d ust. 1 i 6, art. 28 lit. f), art. 27 ust. 2, art. 34 ust. 3 oraz art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego urzędników) a także zasady proporcjonalności.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że poprzez wprowadzenie prewencyjnego i ogólnego ograniczenia języków dopuszczalnych jako drugi język do trzech, Komisja w rzeczywistości antycypowała na etapie ogłoszenia o konkursie i określenia warunków udziału w konkursie sprawdzenie kompetencji językowych kandydatów, które powinny zostać ocenione w ramach konkursu. W tej sytuacji decydujące znaczenie ma znajomość języków, a nie kompetencje zawodowe.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia art. 18 i 24 ust. 4 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 2 rozporządzenia nr 1/58 oraz art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego urzędników.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, iż poprzez postanowienie, że zgłoszenia do udziału w konkursie obowiązkowo muszą być wysłane w języku angielskim, francuskim lub niemieckim i że w tym samym języku EPSO wysyła do kandydatów informacje dotyczące przebiegu konkursu, naruszone zostało prawo obywateli europejskich do porozumiewania się w ich własnym języku z instytucjami i nastąpiła dalsza dyskryminacja osób, które nie znają biegle tych trzech języków.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1/58, art. 1d ust. 1 i 6, oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego urzędników, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego urzędników i art. 296 ust. 2 TFUE (brak uzasadnienia), a także zasady proporcjonalności i przeinaczenia stanu faktycznego.
- Skarżąca podnosi w tym względzie, że ograniczenie do trzech języków Komisja uzasadniła wymogiem, aby nowi pracownicy od razu byli w stanie porozumiewać się w ramach instytucji. Uzasadnienie to przeinacza stan faktyczny, ponieważ nie jest tak, że te trzy języki są najczęściej używane w różnych grupach językowych w ramach instytucji. Jest ono też nieproporcjonalne w stosunku do ograniczenia prawa podstawowego, jakim jest prawo do niedyskryminacji ze względów językowych.

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2016 r. – Włochy/Komisja

(Sprawa T-443/16)

(2016/C 371/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności ogłoszeń o konkursach otwartych EPSO/AD/323/16 i EPSO/AD/324/16.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi do Sądu skargę na ogłoszenia o konkursach otwartych EPSO/AD/323/16 i EPSO/AD/324/16 mających na celu utworzenie list rezerwy kadrowej, odpowiednio, 40 stanowisk administratorów (AD7) o profilu inspektorów w zakresie: wydatki UE, walka z korupcją, cła i handel, tytoń i podróbki; oraz 10 stanowisk administratorów (AD9) o profilu inspektorów w zakresie: kierowników zespołu, opublikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 26 maja 2016 r., nr C 187 A.

Te same ogłoszenia o konkursach są przedmiotem sprawy T-401/16, Hiszpania/Komisja.

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z zarzutami i głównymi argumentami podnoszonymi w tej sprawie.

W szczególności skarżąca podnosi naruszenie art. 18, 24 i 342 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, naruszenie regulaminu pracowniczego urzędników, zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady proporcjonalności oraz norm materialnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursach, wystąpienie nadużycia władzy a także naruszenie art. 1 i 6 rozporządzenia 1/58.

Odwołanie wniesione w dniu 10 sierpnia 2016 r. przez CC od wyroku wydanego w dniu 21 lipca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-9/12 RENV, CC/Parlament

(Sprawa T-446/16 P)

(2016/C 371/24)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: CC (Bridel, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat G. Maximini)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- w związku z tym uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie F-9/12 RENV (CC/Parlament Europejski) z wyjątkiem pkt 3 sentencji dotyczącego kosztów;
- w związku z tym stwierdzenie powstania odpowiedzialności pozaumownej Parlamentu Europejskiego z tytułu zawinionych uchybień w zarządzaniu listą odpowiednich kandydatów wnoszącej odwołanie i obowiązku naprawienia wynikłej z tego szkody;
- w związku z tym orzeczenie zgodnie z żądaniami wnoszącej odwołanie przedstawionymi w skardze w pierwszej instancji;
- w związku z tym orzeczenie, że:
 - wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 21 lipca 2016 r. w sprawie F-9/12 RENV (CC/Parlament Europejski) zostaje uchylony z wyjątkiem pkt 3 sentencji dotyczącego kosztów,
 - Parlament Europejski zobowiązany jest do zapłaty wnoszącej odwołanie kwoty 749 449,30 EUR tytułem odszkodowania, obliczonego za okres od grudnia 2003 r. do grudnia 2011 r., plus składki emerytalne, a za okres późniejszy aż do osiągnięcia wieku emerytalnego – miesięcznej zapłaty kwoty netto w wysokości wynagrodzenia ustalonej dla urzędników grupy funkcyjnej AD o zaszeregowaniu AD 9 stopień 2, drugi rok, z uwzględnieniem zwykłego przebiegu kariery zawodowej urzędnika w tej samej grupie zaszeregowania, uzupełnionej o odpowiednie składki emerytalne oraz na ubezpieczenie zdrowotne, wraz z naliczonymi od całości odsetkami za zwłokę według stopy Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o 2 punkty;

- dodatkowo Parlament Europejski zobowiązany jest zapłacić wnoszącej odwołanie kwotę 70 000 EUR tytułem zadośćuczynienia;
- Parlament Europejski pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa w kwestii zarzutu niedopuszczalności nowych dowodów, na które składają się:
 - przeinaczenie stanu faktycznego, brak uzasadnienia, naruszenie wymogu bezstronności i prawa do rzetelnego procesu (art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), naruszenie zasady *nemo potest venire contra factum proprium* oraz przeinaczenie okoliczności faktycznych dotyczących rzekomego przedstawienia nowych dowodów po terminie;
 - nieuznanie naruszenia przez Parlament obowiązku przejrzystości i lojalnej współpracy wobec Sądu;
 - oczywisty błąd w ocenie co do zmiany numeracji listy odpowiednich kandydatów EUR/A/151/98 na EUR/A/151.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa w zakresie braku kwalifikacji prawnej i uzasadnienia decyzji sekretarza generalnego z dnia 19 maja 2005 r. i naruszenia wyroku stwierdzającego nieważność Sądu Unii Europejskiej, na które składają się:
 - brak kwalifikacji prawnej decyzji sekretarza generalnego z dnia 19 maja 2005 r.;
 - naruszenie wyroku stwierdzającego nieważność T-457/13 P.
3. Zarzut trzeci dotyczący przeinaczenia stanu faktycznego w zakresie pism EPSO.
4. Zarzut czwarty dotyczący przeinaczenia pisma Parlamentu z dnia 15 października 2007 r. z twierdzeniem, że wnosząca odwołanie została poinformowana o zniszczeniu jej akt konkursowych.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa w przedmiocie kwalifikacji prawnej decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2003 r.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia wyroku stwierdzającego nieważność w zakresie obliczenia szkody.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2016 r. – Ellinikos Syndemos Epicheiriseon gia ti Diacheirisi ton Diethnon Prototypon GS1/EUIPO – 520 Barcode Ellas (520Barcode Hellas)

(Sprawa T-453/16)

(2016/C 371/25)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ellinikos Syndemos Epicheiriseon gia ti Diacheirisi ton Diethnon Prototypon GS1) (Argiroupoli Attikis, Grecja) (przedstawiciel: adwokat A. Mouzaki)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: 520 Barcode Ellas – AE Diacheirisis Diethnon Prototypon kai Parochis Symvouleutikon Ypiresion (Kifisia Attikis, Grecja)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: 520 Barcode Ellas – AE Diacheirisis Diethnon Protypon kai Parochis Symvouleutikon Ypiresion

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „5201000 603856 520Barcode Hellas” – zgłoszenie nr 10 881 861

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 czerwca 2016 r. w sprawie R 238/2015-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 75 oraz art. 76 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Odwołanie wniesione w dniu 22 sierpnia 2016 r. przez HI od wyroku wydanego w dniu 10 czerwca 2016 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-133/15, HI/Komisja

(Sprawa T-464/16 P)

(2016/C 371/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HI (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku z dnia 10 czerwca 2016 r. w sprawie F-133/15 i wydanie orzeczenia w sprawie;
- ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa Unii Europejskiej w zakresie obowiązku uzasadnienia i prawa do obrony, ponieważ organ powołujący Komisji Europejskiej nie podał i nie uzasadnił podstaw swojej decyzji o nałożeniu na wnoszącego odwołanie kary dyscyplinarnej obniżenia o dwie grupy zaszerogowania w ramach tej samej grupy funkcyjnej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa Unii Europejskiej przez Sąd do spraw Służby Publicznej w zakresie przestrzegania rozsądnego terminu, prawa do obrony oraz obowiązku uzasadnienia. Sąd do spraw Służby Publicznej przeinaczył też okoliczności faktyczne i dowody.

3. Zarzut trzeci dotyczący przeinaczenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej okoliczności faktycznych i dowodów oraz naruszenia prawa Unii Europejskiej i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Sąd do spraw Służby Publicznej zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2016 r. – Cotecnica/EUIPO – Visán Industrias Zootécnicas (cotecnica OPTIMA)

(Sprawa T-465/16)

(2016/C 371/27)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Cotecnica, SCCL (Bellpuig, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Devaureix, J.C. Erdozain López i J. Galán López)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Visán Industrias Zootécnicas, SL (Arganda, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „cotecnica OPTIMA” – zgłoszenie nr 13 292 479

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2016 r. w sprawie R 229/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- dopuszczenie przeprowadzenia przedstawionych dowodów;
- stwierdzenie nieważności i pozbawienie skutków zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i orzecznictwa Sądu, w szczególności wyroku z dnia 20 stycznia 2009 r. w sprawie T-424/07, Pioneer Hi-Bred International/OHIM (OPTIMUM).

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2016 r. – NRW. Bank/SRB

(Sprawa T-466/16)

(2016/C 371/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: NRW. Bank (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: A. Behrens, J. Kraayvanger i J. Seitz, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Einheitlicher Abwicklungsausschuss (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej dotyczącej rocznej składki skarżącej do funduszu restrukturyzacyjnego za rok składkowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 103 ust. 2 i art. 7 dyrektywy 2014/59/UE ⁽¹⁾ i art. 70 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽²⁾.

Skarżąca podnosi, że decyzja pozwanej dotycząca jej rocznej składki jest niezgodna z prawem, ponieważ uwzględnia ona ze skutkiem zmniejszającym wysokość składki jedynie działalność wspierającą, nie natomiast także pomocniczą działalność wspierającą. W ten sposób roczna składka skarżącej na fundusz restrukturyzacyjny za rok składkowy od 1 stycznia do 31 grudnia 2016 r. został ustalony na zbyt wysoką kwotę.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzeń wykonawczych do dyrektywy 2014/59/UE i rozporządzenia (UE) nr 806/2014, które należy interpretować zgodnie z tymi aktami prawnymi w ten sposób, że uprzywilejowują one także pomocniczą działalność wspierającą.
3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczący niezgodności z prawem rozporządzeń wykonawczych do dyrektywy 2014/59/UE i do rozporządzenia (UE) nr 806/2014.

W tym kontekście skarżąca podnosi, że w wypadku gdyby była niemożliwa wykładnia rozporządzeń wykonawczych zgodna z dyrektywą 2014/59/UE i rozporządzeniem (UE) nr 806/2014, to wówczas rozporządzenia wykonawcze są w tym zakresie niezgodne z prawem. Decyzja Komisji oparta na tych rozporządzeniach wykonawczych jest zatem niezgodna z prawem.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 173, s. 190)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. L 225, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2016 r. – Verein Deutsche Sprache/Komisja Europejska

(Sprawa T-468/16)

(2016/C 371/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Verein Deutsche Sprache e.V. (Dortmund, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat W. Ehrhardt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji przyjętej przez sekretarza generalnego w imieniu Komisji zgodnie z art. 4 szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia (WE) 1049/2001 z dnia 10 czerwca 2016 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 3, art. 11 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) – Brak otwartego i przejrzystego dialogu

- Skarżąca podnosi, że w decyzji nie uwzględniono żądań skarżącej, które jasno wynikają z wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów i mają na celu uzyskanie całościowego wglądu w procedurę, która skutkowałą decyzją o reorganizacji biura prasowego w budynku Berlaymont Komisji i ograniczeniem go do języków angielskiego i francuskiego. Przedstawiono jedynie kilka dokumentów, które zasadniczo dotyczą formalności, lecz nie wskazano w nich organu wydającego decyzję ani jej uzasadnienia.

W zaskarżonej decyzji Komisja nie odniosła się szczegółowo do przywołanych przez skarżącą źródeł pochodzenia dokumentów; Komisja zachowała dla siebie uzasadnienie odmowy dostępu do dokumentów i narusza w ten sposób obowiązek wynikający z art. 10 ust. 3 TUE i z innych przepisów Unii Europejskiej dotyczących możliwie najbardziej otwartego i przejrzystego dla obywateli przyjmowania decyzji i przedstawiania ich uzasadnienia.

- Ponadto skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła wynikający z art. 11 ust. 2 TUE obowiązek utrzymywania otwartego i przejrzystego dialogu ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi, ponieważ zignorowała żądania skarżącej, nie udostępniła jej dokumentów i przedstawiła niewystarczające informacje dotyczące zatrzymania przez Komisję dokumentów.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 15 ust. 3 akapit pierwszy TFUE, art. 42 karty oraz art. 2 ust. 1 i 3, art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ – Częściowa odmowa dostępu do dokumentów

- W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że nieuwzględnienie istotnych części wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów narusza zasadę przejrzystości Unii Europejskiej.
- Ponadto skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie rozstrzygnęła w decyzji, że dany dokument można utajnić ze względów związanych z ochroną danych, nie opisując tego dokumentu w szerszym zakresie ani jego treści oraz nie uzasadniając wystarczająco tej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2016 r. – Société wallonne des aéroports/Komisja**(Sprawa T-474/16)**

(2016/C 371/30)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Société wallonne des aéroports SA (SOWEAR) (przedstawiciele: adwokaci A. Lepière i H. Baeyens)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wniosek strony skarżącej dotyczący połączenia niniejszej sprawy ze sprawą T-818/14 jest dopuszczalny i zasadny;
- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

a w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności art. 3, 4, 5 i 6 decyzji Komisji z dnia 1 października 2014 r. SA.14093 w sprawie środków wdrożonych przez Belgię na rzecz Brussels South Charleroi Airport i spółki Ryanair;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa, jakiego miała dopuścić się Komisja, badając opłaty uiszczane przez Brussels South Charleroi Airport (BSCA) na rzecz strony skarżącej w świetle art. 1057 TFUE, podczas gdy decyzje o przystąpieniu do inwestycji, rozpoczęciu budowy infrastruktury lotniskowej oraz uruchomieniu BSCA zostały podjęte przed ogłoszeniem wyroku z dnia 12 grudnia 2000 r., *Aéroports de Paris/Komisja* (T-128/98, EU:T:2000:290), potwierdzonego przez Trybunał w wyroku z dnia 24 października 2002 r., *Aéroports de Paris/Komisja* (C-82/01 P, EU:C:2002:617).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa, jakiego miała dopuścić się Komisja, kwalifikując Instrument Landing System (ILS) oraz usługę oznakowania pasa startowego jako wyposażenie i usługi o charakterze gospodarczym.
3. Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że rozumowanie, którym posłużyła się Komisja w celu ustalenia rocznej opłaty rynkowej obciążającej BSCA było oparte na błędnej metodologii i błędnych czynnikach uwzględnionych przy obliczaniu, co miało istotny wpływ na kwotę pomocy, a nadto skutkowało oczywistym błędem uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa, jakiego miała dopuścić się Komisja, po pierwsze, uwzględniając w kwocie opłaty podlegającej odzyskaniu od BSCA pomoc przyznaną na realizację zadań w dziedzinie bezpieczeństwa (czyli dotacji „ochrona przeciwpożarowa i utrzymanie”), a po drugie, nie biorąc pod uwagę obniżenia dotacji „ochrona przeciwpożarowa i utrzymanie” w latach 2014 i 2015.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-39/16)

(2016/C 371/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o niedopuszczaniu skarżącej do egzaminów w konkursie EPSO/AD/309/15 (AD11) – Lekarze, miejsca pracy: Luksemburg i Ispra, i zasądzenie od pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę w kwocie 10 000 EUR.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AD/309/15 (AD11) – Lekarze, miejsca pracy: Luksemburg i Ispra (dziedzina: lekarze Luksemburg), przekazanej w dniu 28 września 2015 r., o niedopuszczeniu skarżącej do egzaminów etapu oceny zintegrowanej w Europejskim Urzędzie Doboru Kadr (EPSO);
- Zasądzenie od pozwanej kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2016 r. – ZZ/ESDZ

(Sprawa F-41/16)

(2016/C 371/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Meyer)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności lub uchylenie decyzji organu powołującego wzywających do zwrotu dodatków szkolnych, rzekomo niesłusznie pobranych przez stronę skarżącą i odmawiających stronie skarżącej innych dodatków szkolnych oraz zasądzenie od strony pozwanej zapłaty potrąconych kwot.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie wezwań wystosowanych do strony skarżącej R/18/16 i R/19/16 oraz decyzji, które one podważają, dotyczących roku szkolnego 2014/15;
- pomocniczo, uchylenie decyzji strony pozwanej z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie wezwań wystosowanych do strony skarżącej R/18/16 i R/19/16 oraz decyzji, które one podważają, dotyczących roku szkolnego 2014/15;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej kwot niesłusznie potrąconych w oparciu o tę decyzję;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 12 sierpnia 2016 r. – ZZ/EBI**(Sprawa F-42/16)**

(2016/C 371/33)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat N. Lhoëst)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny**Przedmiot i opis sporu**

Wniosek odszkodowawczy, złożony przez skarżącego celem naprawienia szkody, jaką w swej ocenie ponosi od listopada 2013 r.

Żądania strony skarżącej

- Zasądzenie od EBI na rzecz skarżącego kwoty równej jego ośmiokrotnemu wynagrodzeniu rocznemu na podstawie art. 33a regulaminu pracowniczego i art. 9.1.1 przepisów administracyjnych obowiązujących personel;
- Stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 4 czerwca 2015 r. w sprawie zamknięcia konta skarżącego RCVP ze skutkiem od dnia 28 lutego 2015 r. oraz zasądzenie od EBI na rzecz skarżącego:
 - kwoty odpowiadającej wpłatom, jakich EBI w dalszym ciągu dokonywałby na konto RCVP skarżącego (3 % rocznego wynagrodzenia skarżącego), gdyby EBI nie zamknął jego konta, liczonej od dnia 28 lutego 2015 r. do dnia faktycznego ponownego otwarcia konta RCVP skarżącego;
 - odsetek, które generowałby kapitał na koncie RCVP skarżącego, gdyby jego konto RCVP nie zostało zamknięte w dniu 28 lutego 2015 r. i gdyby skarżący i EBI mogli w dalszym ciągu dokonywać wzajemnych płatności do wysokości 3 % rocznego wynagrodzenia skarżącego, do dnia faktycznego ponownego otwarcia konta RCVP skarżącego;

- zasądzenie od EBI na rzecz skarżącego
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-43/16)

(2016/C 371/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat M. Cornacchia)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o wykluczeniu skarżącego z konkursu EPSO/AST-SC/03/15 ze względu na to, że nie poinformował EPSO o powiązaniach rodzinnych z jednym z członków komisji konkursowej.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącego komisji konkursu EPSO/AST-SC/03/15 z dnia 19 maja 2016 r., wydanej w odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wniesiony przez skarżącego w dniu 5 listopada 2015 r., potwierdzającej decyzję o wykluczeniu go z konkursu, w także w odpowiednim razie decyzji o oddaleniu zażalenia i pierwotnej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-44/16)

(2016/C 371/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci N. de Montigny i J.-N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej EPSO/AST-SC/01/14 w sprawie nieumieszczenia nazwiska skarżącej na liście rezerwy kadrowej wspomnianego konkursu ze względu na fakt, że nie spełnia ona warunków dotyczących dyplomu i doświadczenia zawodowego, które są wymagane do dopuszczenia do tego konkursu.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji kierownika wydziału komisji do spraw naboru EPSO z dnia 18 lutego 2015 r., informującej skarżącą, że jej kandydatura na stanowisko sekretarki (nr EPSO/ASTSC/01/14) została odrzucona ze względu na fakt, że skarżąca nie posiada dyplomu ani doświadczenia zawodowego umożliwiających jej udział we wspomnianym konkursie;

- Stwierdzenie nieważności decyzji kierownika wydziału komisji do spraw naboru EPSO z dnia 17 września 2015 r., informującej skarżącą o oddaleniu jej wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i utrzymującej w mocy decyzję z dnia 18 lutego 2015 r.;
- Stwierdzenie nieważności, w razie potrzeby, wyraźnej odpowiedzi o oddaleniu zażalenia z dnia 12 maja 2016 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 sierpnia 2016 r. – ZZ/EBI

(Sprawa F-45/16)

(2016/C 371/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat B. Maréchal)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)

Przedmiot i opis sporu

Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę majątkową i krzywdę, jakich miał doznać skarżący w związku z uznaniem jego całkowitej i trwałej niezdolności do pracy, mającej jego zdaniem podłoże zawodowe.

Żądania strony skarżącej

- naprawienie szkody doznanej przez skarżącego, ewentualnie jej części w przypadku gdyby spółka AXA BELGIUM, ubezpieczyciel EBI, wypłacił mu częściowe odszkodowanie;
- zasądzenie kwoty 150 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- zasądzenie zwrotu przyszłych kosztów leczenia i wsparcia psychologicznego związanych z problemami zdrowotnymi, których skarżący doświadczył wskutek znacznego stresu i które nie zostały mu zwrócone przez system ubezpieczenia chorobowego EBI;
- zasądzenie zwrotu dotychczasowych kosztów leczenia i wsparcia psychologicznego związanych z problemami zdrowotnymi, których skarżący doświadczył wskutek znacznego stresu i które nie zostały mu zwrócone przez system ubezpieczenia chorobowego EBI;
- zasądzenie zwrotu kosztów poniesionych przez skarżącego w niniejszym postępowaniu, szacowanych na kwotę 30 000 EUR.

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-46/16)

(2016/C 371/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej wykonania wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej, w zakresie, w jakim Komisja odmówiła w niej zatrudnienia skarżącej jako urzędnika na stanowisku, na które Komisja już wcześniej odmówiła jej zatrudnienia i które było przedmiotem decyzji, której nieważność stwierdzono we wspomnianym wyroku.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 października 2015 r., w której DG ds. Zasobów Ludzkich Komisji Europejskiej przyjęła środki wykonawcze do wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 6 października 2015 r., F-119/14 FE/Komisja;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 19 maja 2016 r., w której organ ten oddalił zażalenie skarżącej na wspomnianą wyżej decyzję;
- nakazanie stronie pozwanej zapłaty 25 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, przy czym kwota ta została określona tymczasowo;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-47/16)

(2016/C 371/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nieujęcia nazwiska skarżącego na liście urzędników awansowanych w ramach postępowania w sprawie awansu (2015).

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego o nieawansowaniu skarżącego w ramach postępowania w sprawie awansu (2015).
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2016 r. – ZZ/Komisja

(Sprawa F-48/16)

(2016/C 371/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat J. Abiks)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji ustalającej liczbę lat służby zaliczonych w systemie emerytalnym Unii w następstwie wniosku o przeniesienie uprawnień emerytalnych oraz żądanie naprawienia szkody poniesionej przez stronę skarżącą ze względu na nieprzestrzeganie przez stronę pozwaną rozsądnego terminu rozpatrzenia tego wniosku.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 6 listopada 2015 r., w której organ powołujący rozstrzygnął ostatecznie w sprawie ustalenia kwoty podlegającej przeniesieniu do systemu emerytalnego Unii w wysokości 135 955,38 EUR zamiast w wysokości 155 237,25 EUR;
- nakazanie stronie pozwanej pokrycia szkody w wysokości 10 739,28 EUR poniesionej przez stronę skarżącą w następstwie naruszenia zasady dobrej administracji przez służby Komisji;
- zasądzenie od strony pozwanej zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną stronie skarżącej w następstwie wydania zaskarżonej ostatecznej decyzji, w wysokości przynajmniej 1 000 EUR, według uznania Sądu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Roest/Komisja**(Sprawa F-85/12) ⁽¹⁾**

(2016/C 371/40)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 29.9.2012, s. 35.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – McMichael/Komisja**(Sprawa F-18/13) ⁽¹⁾**

(2016/C 371/41)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013, s. 47.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Boyd/Komisja**(Sprawa F-19/13) ⁽¹⁾**

(2016/C 371/42)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013, s. 30.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Hoeve/Komisja**(Sprawa F-57/13) ⁽¹⁾**

(2016/C 371/43)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013, s. 27.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Cobo Benito/Komisja**(Sprawa F-70/14) ⁽¹⁾**

(2016/C 371/44)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 388 z 3.11.2014, s. 28.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 29 sierpnia 2016 r. – Marinozzi i Cat/Komisja**(Sprawa F-128/15) ⁽¹⁾**

(2016/C 371/45)

Język postępowania: francuski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 414 z 14.12.2015, s. 43.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL